

PROBLEMES PRÀCTICS I DE PRINCIPIS QUE HA D'ENFRONTAR L'OPOSICIÓ D'ESQUERRA¹

Lev Trotski

5 de juny de 1931

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Problemas prácticos y de principios que debe enfrentar la Oposición de Izquierda”, en, *Escritos*, Tomo II 1930-31, volumen 2, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 364-378.

Estimat amic:

No li he escrit en diversos dies perquè he estat totalment absorbit pel meu llibre. He acabat altres tres capítols. En aquest moment no dispose de temps per a escriure articles ni circulars, ni crec poder fer-ho en els pròxims dos o tres mesos. Per això vull abordar en aquesta lletra una sèrie de problemes pràctics i de principis que ha d'enfrontar l'Oposició d'Esquerra, perquè vostè pugui utilitzar aquest material de la manera més convenient amb els camarades que estiguen interessats en els punts que aquí considere.

1.- Els brandleristes diuen que nosaltres som “una secta”, mentre que ells estan per un “moviment de masses”. Parlant en general, aquesta és la clàssica acusació que llançaven els menxevics contra els bolxevics. En les etapes contrarevolucionàries els menxevics s'adaptaven (fins a cert punt no feien més que seguir de prop tots els canvis del moviment obrer), i els bolxevics seleccionaven i educaven quadres. Avui, en una altra situació, sota altres condicions, en una altra etapa del procés, apareix precisament la mateixa diferència en la base dels conflictes entre l'esquerra i la dreta. L'enorme diferència de la situació actual resulta del fet que molts opositoristes, tant d'esquerra com de dreta, estan influïts pels partits oficials, que no tenen la mateixa força en tots els països però en conjunt constitueixen un factor de pes immens en el moviment obrer internacional. La incapacitat total d'Urbahns i la

¹ *Problemes pràctics i de principis que ha d'enfrontar l'Oposició d'Esquerra*. Dels arxius de la Lliga Comunista Internacional. Per a aquest volum [de l'edició nord-americana] s'ha traduït del francès [a l'anglès] per Rusell Block. La data de la postdata, 8 de maig, és evidentment una error de l'autor, del traductor o del editor; probablement siga el 8 de juny. [Nota de l'edició castellana]

incapacitat parcial de Naville per a comprendre-ho és el que torna estèrils les seues posicions. Especialment en Alemanya, el partit és un factor de gran pes. Però cal fer una avaluació precisa del caràcter tan especial d'aquest fet. Què és el que determina la força del Partit Comunista Alemany? a) La profunda crisi social que es dóna a escala nacional en Alemanya; b) la tradició de la Revolució d'Octubre i, sobretot, l'existència de l'URSS. Aquests dos factors són força importants, però no basten per a crear "l'essència del partit". L'estabilitat i la força del partit estan determinades per la identificació ideològica dels quadres amb la seua activitat, posada a prova per l'experiència davant dels ulls de les masses.

Avui en dia, tant en la Comintern com en el partit alemany, aquest element és precisament molt feble. La millor personificació d'aquesta feblesa és Thaelmann. Si suposem el cas que l'URSS no existís i el PC no comptés amb cap suport oficial, no és difícil preveure que el partit alemany es dividiria ideològicament i començaria a desintegrar-se. La fe en l'estat soviètic i en la Revolució d'Octubre està centrada en la persona de Thaelmann. Sense aquests dos puntals, l'aparell de Thaelmann seria una corfa buida.

En el projecte de plataforma [*Tesis de l'Oposició d'Esquerra Internacional sobre la qüestió russa*] es descriu en detall la situació del Partit Bolxevic, que es basa totalment sobre l'aparell administratiu. La ideologia que avui manté unit el partit és tan formal i contradictòria que aquest esclatarà en trossos davant del primer xoc seriós. En conseqüència, dins de la Comintern hi ha almenys dues grans seccions fortes organitzativament però summament febles com a partits. Precisament açò determina el nostre paper com a fracció respecte al partit oficial en el futur immediat. Abans que res, estem creant els elements i requisits d'una cristal·lització marxista dins del partit oficial. Estem creant quadres. El que decidirà si som o no una secta no és la quantitat de persones que s'apleguen al voltant de les nostres banderes, ni tan sols la qualitat d'aquestes persones (i estem molt lluny del nivell òptim en aquest sentit), sinó el conjunt de les idees, programa, tàctica i organització que el nostre grup puga aportar al moviment. Per tal raó, en aquesta etapa, l'Oposició d'Esquerra lluita fonamentalment per un programa i per principis estratègics. Dir que hem de dirigir-nos a les necessitats de les masses i contraposar aquesta veritat abstracta amb l'Oposició d'Esquerra implica caure en un nivell de vulgaritat fatal, perquè la nostra tasca consisteix a saber amb quines idees dirigir-nos a les masses, amb quina perspectiva hem de desenvolupar les seues reivindicacions, incloent-hi les seues reivindicacions parcials. En Xina, en un determinat moment, els stalinistes apel·laren a les grans masses. Però com ho feren? Amb el programa i els mètodes del menxevisme. Destrossaren la revolució. Quan els brandleristes diuen "no podem nodrir les masses alemanyes amb la revolució xinesa" no estan demostrant el seu pretès realisme sinó el seu oportunisme vulgar. Els

comunistes espanyols que no assimilaren les lliçons de la revolució xinesa poden arribar a destruir la revolució espanyola. I quan en Alemanya es produïska una situació revolucionària, els obrers alemanys cercaran quadres en què s'hagen encarnat les lliçons de les revolucions russa, xinesa i espanyola. En el moment en què nosaltres comencem justament a educar i reeducar els quadres, els brandleristes oposen el treball de masses a l'educació dels quadres. Per això no tindran ni una cosa ni l'altra. Com no tenen posicions de principis sobre els problemes fonamentals, i en conseqüència són incapaços d'educar i temperar realment els seus quadres, perden el temps en una caricatura de treball de masses.

Però en aquest terreny tant la socialdemocràcia com el Partit Comunista són incomparablement més forts que nosaltres. El propi fet que els brandleristes desesperats es giren cap a nosaltres a la recerca de resposta als problemes bàsics, encara que només accepten aqueixa resposta a mitges i amb desgana, és un índex que l'Oposició d'Esquerra guanyarà nous quadres, no precisament a costa dels brandleristes sinó, sobretot, del partit oficial.

2.- Els brandleristes, Urbahns i Sneevliet estan d'acord en què la nostra política és sectària. Fonamentalment Frey, Landau i Naville van en aqueixa direcció, encara que no perceben la conclusió lògica de la seua manera de pensar i no expressen completament allò que pensen. Fixem-nos en Urbahns. En el seu periòdic repetí més d'una vegada: "L'Oposició d'Esquerra exigeix que s'accepte fins a l'última coma del que diu Trotski." No podem menys que agrair-li per plantejar la qüestió tan clarament i oberta. Els militants seriosos i reflexius de l'Oposició d'Esquerra no han d'averkonyir-se per encarar el problema a aquest nivell, ja que són els adversaris els que ho plantegen així. Les nostres diferències amb Urbahns versen, ni més ni menys, sobre el caràcter de classe de la Unió Soviètica i sobre aquests interrogants: som un partit o una fracció? I quan hi haja perill de guerra, estarem amb la Unió Soviètica, o simplement haurem d'obrir la discussió sobre amb qui estem? Amb la Xina contrarevolucionària o amb la república soviètica? Aquestes són les qüestions a què Urbahns anomena "les comes que escriu Trotski". D'aquesta manera revela la seua tremenda irresponsabilitat i el seu cinisme bohemí o [lumpen] proletari. Demostra que l'única cosa que li interessa és el seu guany i no els problemes fonamentals de la revolució mundial. Més encara, en parlar de "les comes de Trotski" Urbahns fa a una banda l'Oposició russa amb tota la seua experiència, la seua lluita en distints fronts i la seua plataforma. La nostra actitud intransigent cap al grup de Miasnikov, la nostra ruptura amb els "sapronovistes", són altres tantes "comes de Trotski"?

¿I els cents i milers de revolucionaris, joves i vells, amb la seua rica experiència, que passaren anys a la presó i l'exili continuant allí la lluita contra

el sapronovisme, és possible que facen tot això per una coma de Trotski? No és vergonyós i indignant?

Finalment, si segons Urbahns tot açò no es deu més que a una coma, ¿quin dret té a trencar amb l'Oposició d'Esquerra Internacional i marginar-se dels seus rengles per un simple signe de puntuació? La seua posició és producte del xarlatanisme i l'aventurerisme ideològic.

Cal detenir-se en Sneevliet? Jura que no té res a veure amb la Segona Internacional. Però nosaltres no creiem en els juraments. Treballa colze amb colze amb Roland Holst i recolza Monatte en tota la línia, reproduint sistemàticament els seus articles. Roland Holst està a favor de la unificació de la Segona i la Tercera Internacional. Monatte està entre els reformistes i els comunistes, més prop dels reformistes que dels comunistes, i s'alia amb els reformistes contra els comunistes, i Sneevliet s'alia amb Roland Holst i Monatte contra nosaltres. I per a justificar-se d'aquest acte de traïció directa contra el comunisme, Sneevliet diu: "Ens exigeixen que acceptem fins a l'última coma de Trotski." Què significa açò? Significa que Sneevliet se sent obligat a justificar davant d'alguns dels treballadors que el segueixen la seua política de col·laboració amb Roland Holst i de no col·laboració amb els revolucionaris. En compte de donar una resposta honesta: "en els problemes fonamentals tinc més afinitat amb Roland Holst que amb aqueixa gent", diu: "aqueixa gent exigeix que hom jure sobre cada signe de puntuació." ¿No és aquesta la manifestació més pura del xarlatanisme? ¿Pot hom prendre seriosament les persones que utilitzen aquests arguments? O més encara: pot hom respectar a polítics que tiren pols d'aquesta manera als ulls dels obrers?

3.- Entre les observacions dels brandleristes hi ha una que realment mereix atenció. Ens acusen de no haver realitzat encara una anàlisi concreta de la situació que vivia Alemanya en 1923. És cert. Moltes vegades els recordí als camarades alemanys la necessitat d'encarar aquesta tasca. Jo no podré fer-ho en un futur pròxim. Però ¿com arribí personalment a una conclusió sobre la situació alemanya de 1923 sense una "anàlisi concreta"? Molt fàcilment: no caracteritzí després dels fets; avaluí políticament la situació durant 1923, seguint-la per la premsa, per la discussió amb els camarades alemanys, etcètera. Elaborí un panorama de la situació alemanya com ho feu amb la situació russa en 1905 i en 1917. Per descomptat, ara, després que les coses han passat, sobretot en benefici de la jove generació, cal reconstruir teòricament la situació, amb els esdeveniments i les xifres a la mà. L'Oposició d'Esquerra ha de fer aquest treball, i el farà. Però ací ens apartem una vegada més dels brandleristes, com succeeix amb tots els problemes de política internacional. Thalheimer caracteritza la situació de 1923 adoptant aires escolàstics. ¿Però és que aprengué quelcom de la situació de Xina en 1927? O de la situació de Rússia en l'etapa de

centre-dreta? O de la situació en Anglaterra a l'època del Comitè Anglo-Rus? ¿Té alguna posició sobre el problema de la revolució permanent, que ha esdevingut candent a Espanya? Als brandleristes sempre els semblarà que se'ls acusa de mala fe per 1923 ja que en 1931 mantenen les seues posicions oportunistes i fins i tot les han aprofundit.

4.- Frey, Landau, i en gran manera també Naville, es fan amb un nou passaport polític, de profunditat excepcional: políticament (diuen) estan d'acord amb Trotski, però els seus mètodes organitzatius són roïns. Cap d'ells s'ha pres el treball d'escriure clarament i precisa què entenen amb exactitud per "mètodes organitzatius". Les persones mencionades, i no són les úniques, sempre comencen a queixar-se dels mètodes organitzatius en el moment en què es fa necessari criticar-les políticament. Fixem-nos, per exemple, en Frey. Durant molts anys portà avant la seua oposició nacional en un sol país, demostrant una indiferència colossal envers tot allò que succeïa més enllà de les seues fronteres, incloent-hi l'URSS. Entrà a l'Oposició d'Esquerra amb l'únic objectiu de comptar amb una cobertura d'"autoritat" internacional, i l'única condició que posà és que se'l reconega com a dirigent i se'l deixe en pau. Com no s'acceptà aqueixa condició, se'n anà de l'Oposició d'Esquerra al·legant que els seus mètodes organitzatius eren roïns. ¿És correcte açò des d'un punt de vista principista? ¿Que potser el principal deure dels revolucionaris marxistes no és ajudar les altres seccions nacionals a superar els mètodes organitzatius incorrectes? ¿Es pot desertar de l'Oposició d'Esquerra simplement perquè els seus mètodes organitzatius són incorrectes? Al mateix temps Frey demana la reafiliació al PC austríac, malgrat que hom pot suposar que allí també campegen els mètodes incorrectes. D'aquesta manera Frey revela que el seu internacionalisme és purament verbal, superficial, d'exhibició. Ara Frey és bàsicament un austromarxista. No es tracta d'un problema d'"organització", sinó de posicions fonamentals. Frey ha trencat amb nosaltres perquè no és un revolucionari amb mentalitat internacionalista. I s'oculta darrere de la "coma" organitzativa perquè no li convé explicar què hi ha en la base de la seua ruptura amb nosaltres.

5.- Landau és en tot sentit un deixeble de Frey i, alhora, una caricatura d'aquest, una caricatura maliciosa. En la meua circular assenyalí (en gran manera ja ho havia fet el camarada Frankel en la seua lletra) amb quina lleugeresa accepta i aprova Landau, sense crítica ni comprovació, totes les propostes referents a l'URSS, Xina, Espanya, etcètera. Cap altre com ell per a escriure panegírics immoderats, que ningú demanava, sobre l'Oposició russa i els seus dirigents. Però al mateix temps està disposat immediatament a rebutjar, desaprovar i condemnar tot allò que qüestione els seus propis petits assumptes nacionals. Com si el problema de Mahruf fos organitzatiu! No, és un problema d'honestedat ideològica i probitat revolucionària! No podem tenir res a veure

amb un grup que canvia a cada moment les seues posicions principistes i sense cap base acusa d'espia una persona que ha trencat amb ells. Cal escombrar de l'organització revolucionària individus i grups com aqueixos. ¿Què passa amb els mètodes organitzatius en aquest cas?

Landau no sabia absolutament res dels assumptes francesos! El pobre xicot! Mentre Naville i Gourget seguien una línia anticomunista en la qüestió sindical. Però immediatament que Molinier cometé un greu error tàctic en la qüestió de la vaga, resultà que Landau estava al tant de tot i immediatament començà a escriure circulars sobre el tema. Açò demostra que tant se li'n donen els problemes francesos, però necessita a Naville per als seus assumptes en Àustria i Alemanya i no li preocupa si Naville aplica una línia sindical no marxista. No hi ha dubte que Landau predica de paraula l'internacionalisme, però nosaltres anem als fets, no a les paraules.

Copiant l'estil del seu model Frey, Landau es queixa dels mètodes organitzatius. Però si ni tan sols hem arribat a comptar amb mètodes organitzatius a escala internacional. Estem encara en una etapa de selecció i diferenciació preliminar. Hem de dir obertament que en alguns països s'apleguen sota el nom de l'Oposició d'Esquerra elements molt heterogenis, lamentablement no sempre de la millor qualitat. Són molts, massa, els que oculten les seues ambicions de grup, el seu conservadorisme petitburgès, la seua estretor de mires nacionalista, darrere de les expressions generals de solidaritat amb l'Oposició russa. Només en aquests darrers dos anys s'ha començat a posar a prova aquesta solidaritat en els problemes referents al programa, l'estratègia i els avatars quotidians de la lluita. Per descomptat, Landau, que trenca amb l'Oposició russa a favor de Mahnruf, no pot dir oberta i directament que tant se li'n dona tot allò que caiga fora del seu cercle nacional. No pot (en realitat en aquest moment no s'atreveix a fer-ho) inventar diferències de principi amb l'Oposició russa com intentà fer amb Leipzig en relació amb la qüestió de Rússia. Què li queda doncs? La "coma" organitzativa.

Landau resulta molt compromès amb els seus intents d'utilitzar a tort i a dret la intriga sense principis per a unificar-se amb el grup Prometeo. Aquest és un grup amb idees, seriós, molt principista dins del seu tipus. En aquest aspecte es diferencia diametralment de Landau. Mai es declararen solidaris amb l'Oposició russa. Precisament l'any passat assenyalaren que les seues diferències amb nosaltres no sols són molt grans, sinó que augmenten sistemàticament. Respecte a les consignes democràtiques el grup Prometeo ha desenvolupat algunes tesis que el retrotreuen a l'era del socialisme premarxista. En aquest moment, l'objectiu dels comunistes a Espanya és desenvolupar una campanya ofensiva molt precisa al voltant de les consignes democràtiques, per a guanyar-los els obrers als republicans i als socialistes. Si els camarades espanyols haguessen

adoptat una posició bordiguista, hauria estat un desastre per a la revolució espanyola. Hem de refusar implacablement aquesta línia. No podem assumir la menor responsabilitat per aquesta reacció sectària semianarquista. Seríem traïdors si recolzàrem mínimament aquests prejudicis. Què fa Landau? Tracta de formar un bloc amb els bordiguistes contra el gros de l'Oposició d'Esquerra. ¿És perquè està d'acord amb els bordiguistes en la qüestió de la democràcia? Oh, no! A Landau açò no li preocupa. Es concentra en corregir els mètodes organitzatius de Trotski, i per a això necessita aliats. L'explicació de tot l'assumpte són les seues necessitats "organitzatives".

Per descomptat, Landau dirà: "Tenim serioses diferències amb els bordiguistes, però"... etcètera... etcètera... (Tots els oportunistes i els aventurers canten la mateixa cançó.) "Les diferències no ens impedeixen treballar junts." Com sabem, Landau és molt generós, liberal i ampli quan es tracta d'Espanya, Itàlia o Xina. Però, per cert, tot canvia quan s'arriba a Leipzig o a Hamburg. És un d'aqueixos nacionalistes sectaris limitats que per a protegir-se es camuflen d'internacionalistes. Però aquest camuflatge desapareix davant la primera prova o crítica seriosa.

6.- Landau tracta de trobar en el testament de Lenin la consumació de la seua teoria (és a dir, del que ha pres de Frey sense indicar-ne les fonts). Diversos camarades m'escriven que en aquest sentit Landau segueix el camí de Stalin i Zinoviev. No, això no és correcte. Malgrat tot, Stalin i Zinoviev accepten els fets i, malgrat de tot, encara encaren els problemes polítics, fins als més insignificants, molt més seriosament. Lenin parla (en el testament) de la meua sobreestimació dels problemes administratius *en allò que concerneix les relacions entre l'aparell de l'estat i l'economia*. Es refereix específicament a l'experiència en el comissariat de transport. En la meua autobiografia i en alguns altres treballs expliquí aquest punt. Els mètodes administratius no bastaven per a treure del seu compromís a l'economia. Però en la mesura que el partit s'aferrava al comunisme de guerra, només era possible emprar mètodes administratius. Ens debatíem en un cercle viciós, en una situació que mai s'havia produït abans en la història. Les nostres diferències amb Lenin sorgien d'aquest cercle viciós del comunisme de guerra, que ens menà a la NEP i a l'eliminació de les diferències. Ara la qüestió és força distinta. Comptem amb *l'experiència de vuit anys de lluita de l'Oposició russa*. Aquesta lluita s'ha entaulat principalment al voltant del problema del règim partidari (a partir del meu fullet *El nou curs*, i des d'abans). Milers, desenes de milers de militants del partit s'unificaren basant-se en això. ¿D'on ha tret Landau tota la seua erudició sobre el centrisme i sobre la burocràcia centrista si no de l'Oposició russa? I ara resulta que l'Oposició russa no ha percebut res respecte d'això, però sí ho feu i ho percebé Landan. Es pot prendre açò seriosament?

¿Serà possible que hàgem trencat amb els Stalin, Zinoviev, Bukharin i Tomski per a unificar-nos amb els Brandlers, Sneevliets i Mahnrufs i adaptar-nos-en? No, aqueixa és una broma de mal gust. Defensem un conjunt d'idees que són producte de la gran experiència del proletariat rus i mundial. Fora de l'Oposició d'Esquerra hi ha lloc suficient per a tota mena de grups, grupuscles, sectes, Mahnruf, etcètera. El problema no resideix en si Juan o Pedro o la seua molt respectable neboda o la seua tia de Viena estan amb nosaltres, sinó en desenvolupar-se sistemàticament i adaptar-se als esdeveniments, i d'aquesta manera educar a vertaders quadres marxistes revolucionaris. Per tal d'aconseguir-ho hem d'alliberar-nos dels transeünts accidentals que s'han unit a nosaltres per curiositat o per error. Defensarem les nostres posicions amb tot interès i paciència davant de qualsevol obrer jove que vullga conèixer la veritat i estiga disposat a aprendre. Però en el futur serem deu vegades més intransigents que fins ara amb tots els confusionistes, intrigants i aventurers que volen instal·lar la seua botiga sota les banderes de l'Oposició d'Esquerra Internacional per a reunir-hi a tots els seus amics i coneguts. No, aquest joc s'ha acabat.

Lev Trotski

8 de maig

Postdata: com major és la quantitat de fets que hom analitza, més clarament es revelen dues característiques fonamentals que separen de l'Oposició d'Esquerra Internacional als grups ací mencionats; la seua intolerància excessivament i directament sectària vers els quadres del seu cercle nacional i el seu generós liberalisme en el terreny internacional. Landau, que exigeix un monolitisme absolut en Alemanya (a més a més, fins ara no ha estat capaç d'explicar en què consisteix), està disposat a fer blocs i unificar-se amb qualsevol a nivell internacional, amb una condició absoluta: que el recolzen contra l'Oposició russa i contra el nucli central de l'Oposició d'Esquerra Internacional. Per tal d'ocultar millor la seua manca de principis, aparenta combatre el Secretariat Internacional. Però aquest no és més que el símbol convencional de les posicions i mètodes que constitueixen des de fa més de vuit anys la base de l'Oposició d'Esquerra. Si no hagués sorgit en Àustria un grup rival a Frey, Landau hauria estat en les seues mans des de fa temps. El mateix pot dir hom respecte a Urbahns. Si en compte de dirigir la Leninbund en Alemanya ho fes a Espanya, Landau estaria lluitant amb ell contra l'Oposició d'Esquerra. Una sola cosa li importa: no tenir rivals perillosos, i aquests només poden estar en Alemanya o Àustria. Al contrari, li resulta lícit unificar-se amb el grup Prometeo i a través d'aquest amb Overstraeten. Realment, no és culpa del Secretariat Internacional si Overstraeten ha demostrat ser un diletant capritxós que es defineix políticament per inspiració i desperta l'ira dels obrers de l'Oposició belga amb els seus salts mortals. Durant un any i mig tractí d'evitar

la ruptura del grup de Charleroi amb Overstraeten. L'exdirecció de *La Verité* actuà de la mateixa manera. Però quan tot estigué dit i fet resultà que els obrers de Charleroi tenien tota la raó, i que Overstraeten no estava identificat amb l'Oposició d'Esquerra, ni amb els seus principis fonamentals, ni amb les seues conclusions polítiques, ni amb els seus mètodes organitzatius. En la qüestió russa està al costat d'Urbahns, en la qüestió sindical al costat de Monatte, en la qüestió belga, comptant que el segueix una dotzena de camarades, està a favor segon partit. ¿Quina importància pot tenir tot açò si es té en compte que Overstraeten s'oposa al Secretariat Internacional, és a dir al nucli bàsic de l'Oposició d'Esquerra Internacional?

Evidentment, tots els grups i camarilles nacionals, que només tenen en comú la seua hostilitat envers la política coherent de l'Oposició d'Esquerra Internacional, participaran en l'intent de crear una organització internacional rival l'únic principi rector de la qual serà "viure i deixar viure". Això implica no interferir en els assumptes interns de les altres camarilles. Mentre l'Oposició d'Esquerra Internacional s'allibera d'aquests elements casuals i estranys que han d'estar en qualsevol altra banda (els xerrameques anomenen a aquest predible procés d'eliminació "la crisi de l'Oposició Internacional"), veurem en l'altre pol els esforços d'aquesta col·lecció de residus per a formar una ombra d'organització internacional. L'espectacle, si bé no molt apassionant, serà molt allixonador. Ja podem preveure el resultat d'aquest intent. Com cap d'aquests grups tolerarà la intervenció dels altres en els seus assumptes, i com a causa de les seues característiques nacionalistes sectàries cap creu necessària aqueixa intervenció (així ho demostra tota la seua història), després d'un temps resultarà que aquesta organització internacional acabada de crear no servirà per a ningú ni per a res. Q.E.D.

Com més s'apropen entre si aquests elements, més evident es farà la seua falta de principis i més es comprometran al revelar que l'única cosa en què pensen és en cultivar la seua propi hort.

Seria bo demostrar-li a algun d'aquests savis que ell explica la relació entre la *política* i l'*organització* basant-se en la contraposició d'ambdues. Tots ells, sota la direcció de Frey, basteixen la seua "política" i la seua "organització". Ningú utilitza un argot tan carrincló com el de Landau en descriure "l'organització de la Insurrecció d'Octubre i l'organització de l'Exèrcit Roig". Seria interessant preguntar-li què entén en aquest cas per organització: ¿la política pura, la pura organització independent de la política, o una combinació d'ambdues que faça de l'organització el vehicle de la política? La contraposició que planteja Landau sorgeix del fet que per a ell, com a dirigent d'una camarilla, els mètodes organitzatius tenen un caràcter totalment independent, autosuficient: anar-li amb secrets a un, enganxar a un altre, fer circular rumors sobre un tercer, guanyar-se

un grup de treballadors que no són massa crítics afalagant els seus prejudicis: aquests mètodes organitzatius no tenen res en comú amb la política, almenys amb la política marxista. El nostre objectiu és, precisament, alliberar-nos d'aquests mètodes verinosos i corruptes.